

[Gerda Møller.]

fuldstændig har afvist det. Det gjorde man fra SFs side, det gjorde man i nogen grad fra kommunisternes side, man gjorde det fra VS' side, og man gjorde det fra hr. Svend Haugaards side, fra det radikale venstre. Men ellers synes jeg nok, at ordførerne for de forskellige partier i virkeligheden sympatiserede med visse ting i vort forslag.

Jeg vil starte med at sige til undervisningsministeren – og jeg kan jo tage fru Helle Degn med, der var ordfører for socialdemokratiet – at jeg må afvise påstanden om, at vort forslag er egnet til at skabe uro og forvirring. Det er jo ikke mig, der går ud på torve og stræder og gader og taler imod den nye folkeskolelov, nej, jeg bliver bedt om at komme. Jeg har haft hundreder af møder, efter at den nye folkeskolelov er blevet vedtaget, og jeg kan nævne, at så sent som i går var der en skoleinspektør, der sagde: fru Møller, hvis De bliver ved at køre på med de tanker her, vil jeg love Dem, at lige meget hvad ministeren siger, og lige meget hvad Deres modstandere i folketinget siger, så vil 90 pct. af Danmarks folkeskolelærere, selv om de ikke tør sige det højt, indvendigt være enige med Dem. Det var en enkelt udtalelse, men det er altså den reaktion, jeg stort set får alle vegne fra. Der er i lærerkredse i virkeligheden stor utilfredshed, men de tør jo ikke alle sammen bekende kulør.

Jeg vil gerne sige til fru Helle Degn, at jeg ikke på gruppens vegne har fremsat dette forslag ud fra snævre politiske synspunkter. Dengang vi erklærede, at vi ikke kunne være med i folkeskolelovsforliget, udtrykte vi meget præcist, at vi ville blive ved at kæmpe for at få vore tanker ført igennem. Det har jeg altså forbeholdt mig retten til, og det er det, som dette forslag er et udtryk for.

Jeg var da klar over, at socialdemokratiet ville afvise vores forslag med den henvisning, som bl. a. ministeren kom med til bemærkningen i betænkningen fra forligspartierne om, at nu skulle der være ro. Den bemærkning har jeg også funderet over mange gange og spurgt mig selv, om den skyldes, at man alligevel fra forligspartiernes side var lidt utryg ved det forlig, de var kommet frem til, så det var rart at sikre sig over for hinanden, at ingen af dem ville lave ballade på dette punkt. Men det er jo ikke helt lykkedes for ministeren, og det har vi forstået på nogle af de ordførertaler, der har været i dag.

Hr. Bertel Haarder syntes, at forslaget var fuldstændig, jeg vil ikke sige unødvendigt, for han gav mig dog ret på nogle punkter, men han var ligesom andre ordførere inde på, at det ikke var nogen økonomiske konsekvenser med. Når vi har fremsat forslaget som et forslag til folketingsbeslutning, er det, fordi vi opfordrer regeringen til at gøre sådan og sådan, det er ikke vores opgave at komme med alting i detaljer, så skulle vi jo have fremsat et forslag, hvor vi i lovpunkter stillede de enkelte ting op.

Når der nu er spurgt om det, vil jeg gerne tage nogle af punkterne ud og sige, at man for det første ikke behøver at styrke fag ved absolut at udvide timetallet, man kan jo se på fagenes indhold og se, om man ikke på den måde kunne styrke det. Med hensyn til dansk har vi jo udtrykkeligt sagt i bemærkningerne til forslaget, at det af læseplanens formål bør fremgå, at der lægges vægt på læsefærdighed, tilstrækkelig indføring i såvel den ældre som den nyere danske litteratur – det kniber jo meget på det punkt – og at det skønlitterære tekstvalg skal ske ud fra litteraturhistoriske, æstetiske, kvalitetsmæssige og dannelsesmæssige kriterier. Der er ikke tid til at komme ind på det her, men mange i denne sal ved jo udmærket, hvorledes faget dansk sjofles i mange skoler og i mange klasser.

Kristendomsundervisning, som vi vil gøre obligatorisk på alle klassetrin, altså både i 7. eller 8., som man kan fritage derfor, og også i 10., indrømmer jeg at vi svækker. Vi tager 1 time fra faget hjemkundskab, men det gør vi gerne til fordel for kristendomskundskab, og det gør vi altså i 7. eller 8. klasse, hvor faget kommer ind. Vi har såmænd også overvejet at sige, at man på det ene trin kunne se væk fra klassens time. Vi er ikke sikker på, at klassens time alle vegne, heller ikke efter de referater, der har været i folkeskolelærerbladet fra de lærere, der har udtalt sig om, hvorledes de bruger klassens time, bliver brugt så fornuftigt, som den ville kunne bruges, og som den sikkert skulle have været brugt efter hensigten. Men vi vil også styrke kristendomskundskab ved at føre det ind i formålsparagraffen, således at den forbindelse, der gennem århundreder har været mellem folkekirken og skolen, bliver genoprettet, og vi vil stramme fritagelsesmulighederne, således at et barn kun kan blive fritaget for kristendomsundervisning, hvis det tilhører et trossamfund uden for folkeskolen. Jeg kan her blot henvise til det misbrug, der skete